

Hem Ağacım Hem Diken Hem Gül

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Ağustos 2024

Duyguların muhtevası idi aslında s/onsuzluk ve izin gizinde saklı tevafuk.

Hürdüm doğduğumda hür yaşamakla iştiğal hayal dünyam ve b/eşiğimde tıngır mıngır salındığım nasıl da caka satıyordu aşka nasıl nasıl...

Duru su.

Dingin ruh.

Öykündüğüm değil sadece öldürmekle hemhal nefsi ve içime çektiğim nefesi sunmak altın tepside yolunu g/özlediğim sisli düşlerin meclisi içimde saklı devasa bir kor ne uğultu ne inilti sadece o zümre ki: asası elimde umudun sancağı ruhumda varsın olsun tutulsun nutkum.

Ön sözün arifesi.

Son sözün nüktesi ve işte iki dudak arasında na'şım ve işte sisli hayatlar güzergâhında solarcasına yapraklarım:

Gül olsam ne ki ya da gonca?

Hüzün olsam ne ki insan olmadıktan sonra.

Ve işte nakşım.

Ve işte meşkim.

Ve işte ruhumun tökezlediği o girift mevsim.

Şimdinden yoksun.

Dünümden yaralı.

Yarınlarım varsın olsun yamalı...

Hem, hem ne olacak ki duyulmasa sesim bende acının bam telinde umudun ve sevginin peşinde koşan divane bir neferim.

Yurdum.

Yontum.

Yongam.

Yorganım.

Üşüyorum, anne yokluğunda ve düşünüyorum o derin kuyuya aslında içimden sükün etti edecek ruhum.

Közüm.

Özüm.

İlk sözüm.

Son söze olmalı vakit varsın olsun imzamı attığım o akit varsın olsun tek kaydım ve işte bir dikili ağacım olmasa bile ben hem ağacım hem dikenim hem gül'üm hem de gümbür gümbür gelen hayallerin ve umudun türeviyim.